

lingslandene ikke selv var herrer over, såsom faldt i priserne på deres eksportvarer, normalt råstoffer.

De Seynes kommenterede endelig udviklingslandenes industrialiseringsproblemer, idet Generalforsamlingen på dette område stod foran de endelige beslutninger i forbindelse med skabelsen af FN's organisation for industriel udvikling (UNIDO, tidligere kaldet UNOID). Udviklingslandenes industrialisering ville formentlig stærkt komme til at fremme en multinational integration. Moderne storindustri tænkte internationalt og organiserede sig tilsvarende. Selvom der stadig i udviklingslandene var muligheder for etablering af småindustrier af mere konventionel art, gik tendensen klart i retning af storindustri på højt teknologisk niveau, og udviklingslandene kunne ikke — og ville sikkert ikke — lukke sig ude fra denne udvikling, der ikke syntes at lade sig standse af hverken politiske strukturer eller ideologiske synspunkter. På længere sigt, måske allerede i løbet af det næste tiår, ville man komme frem til en global international arbejdsdeling. Dette ville være en avanceret parallel til den udvikling, der for øjeblikket fandt sted på regional basis mange steder i verden. Den nye organisation, UNIDO, måtte ikke alene have de traditionelle funktioner som teknisk bistand, præinvestering, overførsel af know-how og kapital for øje i sit arbejde, men måtte også have de store linier i forbindelse med den generelle udvikling inden for industrien i tankerne, når den skulle forsøge at bidrage til løsningen af udviklingslandenes industriproblemer.

2. Medlemslandenes indlæg i generaldebatten var som tidligere for de fleste udviklingslandes vedkommende for størsteparten en gennemgang af de problemer, som de enkelte lande selv stod over for i forbindelse med deres udvikling, en opregning af de stedfundne fremskridt, samt udtalelser om støtte til FN's arbejde i almindelighed og foreliggende forslag i særdeleshed. Dette omfattede bl. a. UNCTAD-spørgsmålene og herunder f. eks. afsluttelsen af en kakaoaftale for lande som Ghana, Nigeria, Elfenbenskysten og Cameroun, UNIDO-spørgsmålene og de finansielle spørgsmål, herunder gældsproblemerne.

Indlæggene fra østlandenes side var generelt uden større interesse. Selvom østlandene på mange områder støtter udviklingslandene kraftigt i debatten, synes disse lande relativt uinteresserede i østlandenes verbale støtte, der kun i ringe grad efterfølges af handling i form af finansiell eller anden konkret bistand inden for FN-systemets rammer.

Fra vestlig side indeholdt indlæggene heller ikke revolutionerende synspunkter. Den vestlige bistand til udviklingslandene har generelt været stagnerende. Dette forhold udgør ikke udgangspunkt for heroiske udtalelser, selvom enkelte mindre lande, heriblandt Danmark (jfr. dog vor lave udgangsposition i forhold til andre OECD-lande), har kunnet pege på væsentlige forhøjelser af bidrag til såvel multilateral som bilateral bistandsvirksomhed. Der udtaltes derfor generelt forståelse for udviklingslandenes problemer og støtte til udviklingslandenes målsætninger, men støtten konkretiseredes sjældent i relation til arbejdsopgaverne. Ingen var parate til at give indrømmelser på handelsmæssige spørgsmål kort tid før UNCTAD-konference nr. 2. Ligeledes forholdt man sig afventende med hensyn til spørgsmålet om ydelse af bidrag til FN's industriorganisation (UNIDO); bidrag til FN's kapitaludviklingsfond ønskede ingen vestlande at give. Denne afventende holdning hænger utvivlsomt også sammen med de endnu uafklarede spørgsmål om forøgelse af IDAs ressourcer og UNCTAD-forslaget om „Supplerende finansielle foranstaltninger“.

Et nyt element i debatten kom fra den nederlandske minister for udviklingshjælp der i fortsættelse af et tidligere hollandsk initiativ fremsatte forslag om, at FN skulle udarbejde en „udviklingspagt“, der skulle indeholde nærmere regler vedrørende samarbejdet mellem donor- og modtagerlande ved ydelse af bistand, herunder specifikationer af parternes pligter og rettigheder. En sådan kodificering af bistandsregler kan i sig selv synes ret ønskelig, ikke mindst for mindre donorlande, der kun selv har begrænsede erfaringer, men det nederlandske forslag blev alligevel modtaget med et forbehold fra mange vestlandenes side, fordi man frygtede, at forhandlingerne om en udviklingspagt let kunne føre til et andet